

1

Атли Пайн наблюдаваше внимателно как очуканият ковчег се показва от гроба, в който бе лежал почти две десетилетия, и се издига сантиметър по сантиметър към повърхността. Никой не очаква подобно нещо от един ковчег или от погребаното в него тяло. Те не би трябвало да видят дневна светлина. Те би трябвало да останат на дъното на ямата, в която са били заровени, поне докато умиращото слънце не се превърне в свръхнова и не унищожи всичко на тази планета.

Днешният ден обаче не бе обикновен.

Това май се отнася за цялата година.

Атли Пайн вдигна поглед към черната врана, която грачеше пронизително от клона на хилавото борче, надвиснало над разкопания гроб. Птицата явно си въобразяваше, че днес я очаква обяд в кутия, и започваше да губи търпение.

Аз трийсет години нямам търпение да науча истината, помисли си младата жена.

Атли Пайн бе специален агент от ФБР. Висока метър и осемдесет, и то боса, тя имаше мускулеста, атлетична фигура, плод на дългогодишни тренировки по вдигане на тежести – първо за спортна слава, а впоследствие, за да отговори на високите изисквания на трудната професия, която си бе избрала. Някои агенти прекарваха цялата си кариера в Бюрото, без да отлепят

задник от стола, вперили очи в компютърните екрани пред себе си. Или стояха в кабинетите си и командваха полевите агенти, които работеха на терен. Пайн не бе нито от едните, нито от другите.

Местоназначението ѝ беше Аризона, близо до Гранд Каньон. Отговаряше за огромен по площ район, нещо повече, тя бе единственият федерален агент там. Това ѝ харесваше. Тя мразеше бюрокрацията и чиновниците, които само местеха папки от едно бюро на друго и следваха куп спъващи работата им правила. Включително по отношение на основната им задача – да приберат лошите зад решетките. Което бе смисълът на работата във ФБР, поне за нея.

В момента Атли Пайн се намираше във Вирджиния и водеше лично разследване. То бе шансът ѝ да разплете най-големите загадки в живота си. Придружаваше я Каръл Блум, административната ѝ помощничка в Бюрото.

Двете издирваха Мърси, близначката на Атли, която бе отвлечена от детската им стая в Андерсънвил, Джорджия, когато двете момичета бяха само на шест. Похитителят едва не бе убил Атли, която бе оцеляла единствено благодарение на късмета и – както подозираше тя – на упоритото си нежелание да умре. Оттогава не бе виждала Мърси. Тази трагедия бе разбила семейството ѝ и бе наложила мрачен отпечатък върху целия ѝ живот.

Атли и Каръл бяха проследили Мърси до Крофордвил, градче в Талиаферо, най-затънтения и най-слабо населения окръг в цяла Джорджия. Там Мърси бе получила името Ребека Аткинс и бе държана затворена до бягството си преди много години. Сега тази следа бе изстинала като хладилник в морга.

Джо Аткинс, един от похитителите на Мърси, бе открит убит само ден след бягството ѝ. Съпругата му, Дезире, бе изчезнала по същото време. Пайн бе научила, че самото отвличане е извършено от мъж на име

Ито Винченцо. Той бе брат на Бруно, мафиот, пожелал да си отмъсти на майката на Атли, Джулия. Тя бе действала като информатор на властите по време на успешна операция срещу няколко мафиотски фамилии в Ню Йорк през 80-те години на миналия век. А членовете на организираната престъпност не обичат да лежат зад решетките. Те веднага вдигат мерника на всеки предател. Семейство Винченцо определено имаше зъб на семейство Пайн. По инициатива на своя брат наемен убиец Ито Винченцо се бе опитал да ликвидира и четиримата Пайн – майката, бащата и двете момичета. И за малко да успее.

Неотдавна Бюрото бе обявило Мърси за издирване, включвайки в бюлетина си нейна снимка, взета от охранителната камера в деня, в който се бе измъкнала от импровизирания си затвор. Атли се надяваше, ако Мърси е жива, да види обявлението и да се свърже с нея. Но тъй като това не се случи, тя реши да тръгне по друга следа.

Преди години майка ѝ бе уведомила Атли, че баща ѝ, Тим Пайн, се е самоубил. Впоследствие Атли бе научила, че Тим не е неин биологичен баща. Това бе Джек Лайнбери, който едва не бе загинал по време на покушение срещу Атли Пайн, свързано със случай, който нямаше нищо общо с издирването на Мърси. Разкритието, че Джек е неин баща, я бе шокирало, но информацията, която бе открила впоследствие, се бе оказала също толкова шокираща, ако не и повече. Кое-то бе причината да дойде тук.

Знам, че всички семейства се сблъскват с проблеми и неблагоприятия, но моето като че ли е световен шампион в това отношение.

Ковчегът най-после се издигна на повърхността. Служителите го отнесоха встрани и го оставиха на тревата. Металният му корпус бе видимо увреден от влагата и дългогодишния престой в земята. Атли се запита колко ли добре се е запазило съдържанието му.

Криминалистите пристъпиха напред, вдигнаха капаче и прехвърлиха останките в чувал за трупове. После затвориха ципа и пренесоха чувала в черен микробус, който веднага потегли нанякъде. Атли имаше силни подозрения кой лежи в този гроб. Подозренията обаче не бяха достатъчни, не и за агент на ФБР или за опечалена дъщеря. Именно това налагаше ексхумацията. ДНК анализът бе нещо съвсем друго, нещо категорично и неоспоримо. Той щеше да разкрие чии останки лежат в ковчега.

Тя никога не бе посещавала този гроб във Вирджиния поради простата причина, че майка ѝ я бе излъгала за мястото, където се бе самоубил баща ѝ. Освен това Джулия бе заявила, че е кремирала тялото на Тим и е разпръснала праха му на неизвестно място. Лъжи, лъжи и само лъжи. Но явно всички бяха лъгали Атли Пайн за миналото ѝ.

Сега тя бе убедена, че останките в гроба принадлежат на Ито Винченцо. Той очевидно бе открил Тим Пайн и бе опитал да му отмъсти, но вместо това бе намерил смъртта си.

От разговорите с майка си Атли бе останала с убеждението, че родителите ѝ са се развели поради непреодолими противоречия, породени от чувство на вина, свързано с изчезването на Мърси. Сега тя знаеше, че Тим бе инсценирал собствената си смърт, а скоро след това Джулия бе изоставила дъщеря си. Всъщност Джулия Пайн се бе присъединила към бившия си съпруг и двамата заедно бяха потънали вдън земя.

Заряхте ме съвсем сама. Благодаря ви, мамо и татко. Оказахте се страхотни родители!

2

Атли Пайн хвърли поглед към Каръл Блум. Прехвърлила шейсетте, отгледала шест деца, дългогодишната служителка на ФБР се бе превърнала в нещо като нейна втора майка, замествайки, доколкото е възможно, онази, която я бе изоставила.

Сега тя отвърна спокойно на погледа на Атли, която бе пхнала ръце дълбоко в джоба на джинсите си и гледаше намръщено, сякаш цялото ѝ чело се бе превърнало в една-единствена дълбока бръчка.

– Кога ще разберем дали това е Ито Винченцо? – попита Блум.

– Да се надяваме, че ще стане в рамките на два дни... най-много. Дадох им проба от неговата ДНК.

– Откъде я взе?

– От телата на сина му и внука му. При тези обстоятелства установяването на семейно сходство е лесна работа.

– Да, разбира се – отвърна Блум. – Това е единственият начин да установим, че представител на фамилията Винченцо се е озовал в този гроб.

Двете се върнаха в колата и потеглиха.

– Какво ще правим сега? – попита Блум.

– Разполагаме с известно време, тъй като Бюрото ни пусна в отпуска. И то официално.

– Това бе най-малкото, което шефовете можеха да направят за теб, след като двамата с агент Пулър разкрихте онзи случай в Ню Йорк.

Джон Пулър бе военен следовател. Дватамата с Пайн бяха обединили усилия, за да разбият мрежа за изнудване, обхванала най-високите нива на управлението на страната. В хода на разследването Пулър бе прострелян, но вече се възстановяваше.

– Ти също участва в тази операция, Каръл. И едва не изгуби живота си само защото аз се издъних.

– Но в крайна сметка ти ми спаси живота.

– След като го изложих на излишен риск – въздъхна Пайн. Докато напускаха територията на гробището, тя добави: – Ако Мърси разбере, че я издирваме, може да се свърже с нас. Това би бил идеалният сценарий.

– Ами ако не го направи?

– Това би могло да означава, че тя... не е жива. – Пайн погледна Блум. – Приела съм тази възможност, Каръл. И то отдавна. Знам, че Мърси е била жива, когато е избягала от семейство Аткинс. Но оттогава може да се е случило какво ли не.

– Едва ли двамата Аткинс са положили каквито и да било усилия, за да я образуват или... – Гласът на Блум заглъхна и тя изгледа неуверено шефката си.

– Честно казано, тя наистина приличаше на дивачка – отсече Пайн. – Не съм сигурна как би могла да се впише в обществото, най-малкото в нормално общество. А хората, които живеят в периферията на цивилизацията и не могат да разчитат на помощ, нерядко стават жертва на експлоатация. – Тя погледна през прозореца и добави мрачно: – Онази Мърси, която видях на видеото, може да бъде експлоатирана.

– Но тя е силна, издръжлива и изобретателна, агент Пайн. Мърси оцеля при семейство Аткинс, надхитри ги и избяга.

– А Джо Аткинс умря с нож в гърба – отвърна Пайн.

– Вече ти казах мнението си по въпроса. Той си го е заслужил.

– Не споря за това, Каръл. Казвам само, че ако Мърси го е убила, ако е склонна към насилие, годините след бягството може да са били трудни за нея. Може да е направила и други неща.

– Опасяваш се да не е наранила други хора ли?

– По-вероятно е Мърси да е станала жертва на насилие – каза Пайн.

– Което ме връща на първоначалния въпрос. Какво ще правим сега?

– Видели са я за последно край Крофордвил, Джорджия. В нощта, когато се е измъкнала... или така поне изглежда.

– Какво искаш да кажеш с „така поне изглежда“? – попита Блум.

– Дезире Аткинс е изчезнала безследно. Според мен има три възможни сценария – Пайн започна да ги отмята с пръсти. – Тя е убила съпруга си и е избягала. Мърси е убила Дезире и е избягала. Дезире е убила Мърси и е избягала.

– Но защо Дезире ще убива мъжа си?

– Защото е откачена садистка например. Ние чухме изстрел на онзи запис и предположихме, че Джо Аткинс стреля по Мърси. Ами ако Дезире е държала оръжието? Ако тя е стреляла? Ако Джо се е опитал да я спре? Той може да е измъкнал оръжието от ръцете ѝ, а тя да го е промушила с ножа, нали така?

– Но защо Джо ще иска Мърси да се измъкне? Не виждам никаква логика. Излезе ли истината на бял свят, и двамата Аткинс ще загазят здравата.

– Казвам само, че е възможно, а не вероятно. Ами ако Дезире е убила Мърси и Джо се е уплашил и е решил да се обади в полицията? Тогава Дезире може да го е намушкала и да е избягала с тялото на Мърси. В такъв случай не знам как би могла да го качи в пикапа. Дезире е дребничка, а Мърси изглеждаше над метър и осемдесет. И вероятно е с трийсет-трийсет и пет килограма по-тежка. След като разбрахме какво се е случило там, полицията претърси района с кучета. Не откриха тела, което означава, че изключваме подобна възможност. Ами ако Джо ѝ е помогнал да се отърве от трупа на Мърси, а после е започнал да съжалява, измъчван от угризения? И тогава Дезире е забила ножа в гърба му?

Блум се замисли.

– Или, както ти спомена, Мърси може да е убила и двамата Аткинс. Тя е оставила тялото на Джо, но е отнесла останките на Дезире и ги е погребала някъде.

– Възможно е. Но това означава, че Мърси е знаела да шофира.

– Не се съмнявам, че лесно би могла да се справи с управлението на пикапа.

Пайн поклати глава.

– Онзи модел от записа е с ръчни скорости. Не мога да си представя как някой... особено човек, държан затворен в продължение на години, ще успее да подкара каквато и да било кола. Особено с ръчни скорости. Не и в толкова напрегната ситуация. А и не мога да си представя Джо или Дезире да са научили Мърси да шофира.

– Какво искаш да кажеш тогава?

– Искам да кажа, Каръл, че според мен Дезире е избягала с пикапа. И мисля, че е била сама.

– Избягала е, защото всичко е свършило ли?

– Да – кимна Пайн. – И за да отговоря на първоначалния ти въпрос какво ще правим, мисля да се върнем в Джорджия и да се опитаме да поемем по една следа, която е изстинала много отдавна.

– Ами Джак Лайнбери? Няма ли да се отбиеш при него, докато си в Джорджия?

Атли Пайн не отговори.

Тя изпитваше смесени чувства към своя биологичен баща. Последната им среща се бе превърнала в същинска катастрофа. Тя не очакваше следващата да мине по-добре. Но в крайна сметка вината бе негова, а не нейна. Така става, когато всяка изречена дума се оказва лъжа.